

THƯ GỬI DẤU YÊU (12)

Nhớ lại một bài viết xưa, buồn.

Vẫn biết là đời người như bóng ngựa hồ qua kẽ cửa. Sống, chết chỉ là đêm sớm. Chỉ là những biến nhỏ, không làm suy chuyển được lẽ thường lớn của nó. Phàm xác cũng trở về cát bụi, cũng theo một định luật bất biến của trời đất. Cũng chịu cùng chung một số mệnh như nhau. Tiễn người đi trước, tiễn người đi sau, cứ thế lần lượt tiễn đưa nhau... Và, hôm nay tôi đã tiễn biệt anh, tiễn biệt anh đến phần mộ, nơi an nghỉ cuối cùng. Bia mộ ghi tên "Nguyễn Công Chánh". Hình như, tôi đã cố gắng dằn nén những cơn nấc tiếng giọt lệ không thấm, đọng, nhưng lòng tôi đã ảm uớt một nỗi buồn, xót xa từ biệt một tình thân vừa sớm vội lìa trần. Thấp nén hương lòng, gửi đến anh, gửi đến người bạn vong niên thân thương mà suốt một thời gian dài dằng dặc tôi hằng quý mến, mà tôi thường xuyên học hỏi ở anh những nghĩa cử tốt đẹp.

Điều đáng sống, là để lại cho người, cho đời một công việc hữu ích, một việc làm ý nghĩa. Chúng ta thường trao đổi những tâm tư tình cảm với nhau, những ngỡ ngàng trong công việc. Những khúc mắc trong cuộc sống. Đã nhiều năm qua rồi phải không anh? Đã có, với nhau một thời gian để nhìn lại, để đong đầy tình thân, thứ tình thân sâu đậm nhứt mà chúng ta luôn luôn gìn giữ, tô điểm.

Một lần tôi có nói với anh. "Sống làm sao, để khi chết sẽ có những giọt nước mắt cao quý nhỏ trên di hài của mình". Giữ vững cái tâm của mình, để chính trực với đời sống. Chấp nhận với oan khiên tàn nhẫn. Tâm của anh là như thế, tấm lòng của anh đã trải rộng, thủy nguyên như một. Sống cùng thác, mãi mãi ở yên trong tâm tư mọi người niềm yêu mến. Buổi tiễn đưa anh, với đầy đủ thân hữu, anh em đồng sự. Ai cũng thương mến anh, ai cũng xót thương ai cũng ngậm ngùi từ biệt, ai cũng thấy thiếu vắng, cô đơn, vì từ đây sẽ không còn sự dìu dắt, nâng đỡ của anh. Anh là con chim đầu đàn, là người anh cả của ngành Furniture với sự nhẫn nại, lòng quyết tâm. Tạo dựng cơ nghiệp, chỉ với đôi bàn tay hụi hũ, anh đã dẫn dắt phát triển ngành nghề đến mức thành công tột đỉnh. Khắp vùng Bắc Cali, bảng hiệu của United Furniture lừng lững, hiên ngang lán áp các tên hiệu danh tiếng của người bản xứ. Người Việt Nam tỵ nạn thứ nhất của vùng Bắc Cali đã chiếm bảng vàng, đã có một địa vị hàng đầu trong ngành Furniture. Tưởng rằng, hệ thống United Furniture do anh sáng lập, do anh làm chủ tịch sẽ có mặt khắp trên phần đất Hiệp Chúng Quốc này. Nhưng, anh đã dừng tại đó, anh đã chấm dứt cuộc đời bằng một cơn bệnh ngặt nghèo.

Ngày hôm đó, tôi đã không dám nhìn thẳng vào mặt gia đình anh, tôi không dám ôm chặt các con anh. Tôi tránh né, sợ phải đối diện với cảnh thê lương, tang tóc này. Tiếng khóc nức nở của mọi người như một điệu ru buồn ai oán, từng tiếng nấc tức tưởi, tiếng gào thét như đánh động vào lòng tôi một nỗi buồn tê dại.

Tôi thương quá gia đình của anh, các con anh, các người em của anh, các đồng nghiệp của anh. Sự ra đi của anh, là niềm mất mát lớn lao vô cùng, không những chỉ riêng cho gia đình anh, cho đồng nghiệp của anh, cho bằng hữu của anh, mà còn là niềm xúc cảm cho cộng đồng này. Mọi người vẫn còn nhớ những ý nghĩa cử cao đẹp của anh bằng cả tinh thần lẫn vật chất. Đồng bào ở các trại tỵ nạn chắc còn nhớ đến những cây kem đánh răng, những bàn chải răng, những thùng đựng nước, những viên thuốc cảm áp ủ tình người mà anh đã ủy thác cho chúng tôi chuyển đến.

Nguyễn Quốc Định, người bạn thân của anh. Nguyễn Phú Xuân, người cộng sự mới nhất của anh, hôm đó, đã cùng tôi lặng lẽ đứng khuất lấp giữa hàng người đưa tiễn. Chúng tôi gửi theo linh cửu anh một cánh hoa, đóa hoa trân quý mang theo cả tấm lòng của chúng tôi gửi đến anh.

Sự bày tỏ nào cũng vậy thôi, phải không anh Nguyễn Công Chánh. Cuối cùng chúng ta cũng vĩnh viễn chưa xa, cõi dương gian phiền muộn, cõi âm ty khép kín. Ở một cõi xa, hay một cõi tạm thì tình thân của chúng ta vẫn không đứt lìa. Hình ảnh anh, vẫn bên cạnh cuộc sống của chúng tôi. Những lần tới, khi ghé đến một tiệm nào của anh, hay tình cờ gặp một chiếc xe giao hàng nào mang tên tiệm United Furniture, tôi vẫn nghĩ, Nguyễn Công Chánh vẫn còn hiện hữu.

Đêm qua, khi soạn lại những tấm hình. Xưa cũ, tôi tìm thấy anh trong cái nhìn trù mến. Những tấm hình khổ nhỏ mà khi anh giao, để nhờ tôi làm giấy tờ, chuẩn bị cho một chuyến viễn du. Có thể là Hồng Kông, có thể là Trung Hoa, có thể là Singapore, tôi vẫn còn cất giữ, nơi học bàn làm việc của tôi mỗi ngày. Anh vẫn còn nợ tôi và Nguyễn Quốc Định một chuyến đi. Anh từ bỏ chuyến viễn du của chúng ta, để phiêu lưu hơn trong một chuyến đi đơn lẻ, xa xôi và vô định.

Những ngày qua, tôi vẫn còn bàng hoàng về cái chết của anh. Tôi tiếc vô cùng. Bao ngày tháng qua anh rất cô đơn miệt mài với công việc, cố gắng tạo dựng một tương lai cho gia đình. Niềm vui lớn nhất của anh là ngày đoàn viên, niềm vui ấy chưa được bao lâu, thì anh đã sớm vội ra đi. Đời sống ngắn ngủi quá phải không anh? Thôi hãy yên ngủ, giấc ngủ nghìn thu. Vĩnh biệt anh, vĩnh biệt anh Nguyễn Công Chánh.